

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/37/2016
Identifikačné číslo spisu: 2015200003
Dátum vydania rozhodnutia: 18.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:2015200003.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a zo sudcov JUDr. Soni Langovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu: Fakultná nemocnica Trnava, IČO: 00 610 381, A. Žarnova 11, Trnava, právne zastúpený: PROSMAN A PAVLOVIČ advokátska kancelária, s.r.o., Hlavná 31, Trnava, proti žalovanému: Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, Želova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ZS 204/00006/2014/R zo dňa 30. októbra 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/1/2015-109 zo dňa 14. apríla 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/1/2015-109 zo dňa 14. apríla 2016 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) žalobu žalobcu zamietol a nepriznal mu právo na náhradu trov konania. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou o uložení pokuty vo výške 1.000,- € žalobcovi ako poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z.z.“), t.j. za porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne, pričom porušenie bolo zistené dňa 09.12.2013 ukončeným výkonom dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti pacientke T. P., ktorým bolo konštatované porušenie spočívajúce v tom, že počas hospitalizácie pacientky na neurologickom oddelení poskytovateľa zdravotnej starostlivosti v období od 08.10.2012 do 09.10.2012 nebola u pacientky diferencially diagnosticky doriešená brachiálna plexopathia vľavo s anamnestickým

údajom svedčiacim pre Raynaudov syndróm (bolesti ľavej hornej končatiny s cyanózou končekov prstov), zaznamenaným pri predchádzajúcom vyšetrení pacientky na urgentnom príjme poskytovateľa zdravotnej starostlivosti dňa 05.10.2012 aj s následnou indikáciou cievneho vyšetrenia. U pacientky nebolo realizované elektrofyzilogické vyšetrenie symptomatickej končatiny, hoci v liečebnom pláne pri vstupnom vyšetrení pacientky dňa 08.10.2012 bolo uvedené, tiež nebolo realizované ani základné vyšetrenie periférnych pulzácií na symptomatickej končatine, čím nebola dokončená diferenciácia neurologických symptómov a nebolo realizované cievne vyšetrenie, ktoré bolo pri predchádzajúcom vyšetrení dňa 05.10.2012 službukonajúcim neurológom odporúčané.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že štatutárny zástupca, ako aj jednotliví do úvahy prichádzajúci lekári mali možnosť v priebehu konania o výkone dohľadu vyjadrovať sa k jednotlivým skutočnostiam zisteným v konaní. Rovnako bol žalobcovi daný k dispozícii Protokol č. 990/2012, proti ktorému boli z jeho strany podané námietky a tie boli po konzultácii s prizvanými odborníkmi znovu prerokované so žalobcom. Krajský súd uviedol, že prvostupňový orgán postupom v zmysle § 43 zákona č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 581/2004 Z.z.“) na zistenie stavu veci pribral do konania dvoch konzultantov z oblasti cievnej chirurgie a neurológie keď zákon striktné nevyžaduje, aby vo veci bolo nariadené znalecké dokazovanie, ani nepriznáva vyššiu hodnotu znaleckému posudku v porovnaní s odborným posudkom konzultanta. Odborní konzultanti sa kompetentne vyjadrili k jednotlivým námietkam proti Protokolu z výkonu dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou. V žalobe nebola nijakým spôsobom spochybnená správnosť záverov prizvaných odborných konzultantov. Vzhľadom na stanovisko prizvaného odborníka z odboru cievna chirurgia, ako aj obsah pripojeného administratívneho spisu, aj z pohľadu súdu neboli zo strany žalobcu u pacientky vykonané všetky výkony pre správne a včasné určenie diagnózy. Pochybenie žalobcu spočívalo v nevykonaní cievneho vyšetrenia pacientky počas jej hospitalizácie na neurologickom oddelení a v nedôslednom zhodnotení potreby vykonania elektrofyzilogického vyšetrenia symptomatickej končatiny, hoci pri vstupnom vyšetrení pacientky dňa 08.10.2012 takéto vyšetrenie zahrnul do liečebného plánu pacientky počas jej hospitalizácie. Oba tieto nedostatky v poskytovaní zdravotnej starostlivosti viedli k tomu, že pri následnej hospitalizácii pacientky na chirurgickej klinike od 20.10.2012 do 09.11.2012 došlo v dôsledku suspektnej embólie do arterie subclavia a arterie chrachialis I. sin (bolesti ľavej hornej končatiny s prejavmi ischemie, poruchou citlivosti a pohybu prstov trvajúcou dva dni) po vykonanej operácii následne dňa 30.10.2012 k amputácii predlaktia ľavej hornej končatiny. Zo záverov protokolu, jeho vyhodnotení odborníkmi zo strany neurológie a cievnej chirurgie vyplynulo, že zo strany žalobcu v danom prípade nedošlo k správne poskytnutiu zdravotnej starostlivosti, a preto bola žalobcovi zo strany žalovaného uložená pokuta.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave a napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové administratívne rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň si na náhradu uplatnil trovy konania.

V dôvodoch namietal, že na výkon dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Protokol nie je rozhodnutím podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), ktoré by malo účinky právoplatného rozhodnutia podľa § 40 Správneho poriadku. Úrad nemá zákonnú povinnosť podľa Správneho poriadku zistiť pri dohľade nad zdravotnou starostlivosťou skutkový stav veci spoľahlivo a presne (neexistuje žiadna záruka jeho správnosti), túto povinnosť má až v následnom konaní o pokute (sankcii). Protokol nie je znaleckým posudkom (ani vyjadrenia lekárov v ňom obsiahnuté nie sú znaleckým posudkom) v konaní o sankcii ho nemožno hodnotiť inak ako dôkaz listinou, ktorá bola spochybnená inou listinou (vyjadrením lekára - odborné stanovisko iného lekára) žalobcu v konaní o sankcii s návrhom na vykonanie dokazovania, ktorý mal uvedený rozpor odstrániť. Žalovaný sa vysporiadal s vyjadrením žalobcu a nevykonaním navrhovaných dôkazov odkazom na

skutočnosti zistené v protokole (v protokole sa k námietkam vyjadroval iba cievny chirurg), t.j. na dôkaz, ktorý žalobca uvedenými prostriedkami spochybňoval. Žalovaný na vyjasnenie uvedených okolností neprizval inú osobu, ktorá by uvedené rozpory odstránila. Zo záverom krajského súdu podľa žalobcu vyplynulo, že záver protokolu nie je preskúmateľný v správnom konaní o sankcii (v ktorom je podkladom) a nie je preskúmateľný ani súdom, t. j. protokol má povahu záväzného rozhodnutia voči ktorému neexistuje opravný prostriedok a je podľa súdu nepreskúmateľný. Žalobca poukázal na to, že aj záväzné stanoviská dotknutých orgánov v rámci stavebného konania sú preskúmateľné súdom v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v stavebnom konaní. Krajský súd taktiež neprihliadol na rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, z ktorej vyplýva, že ak žalobca nesúhlasil so stanoviskom konzultanta Úradu a vzniesol k nemu námietky, bolo povinnosťou Úradu zaobstarat' minimálne ďalšie odborné stanovisko iného konzultanta z príslušného odboru za účelom odstránenia rozporov, prípadne vo veci nariadiť dokazovanie súdnym znalcom. Podľa Ústavného súdu SR neakceptovanie dôkazného návrhu možno čo do vecného obsahu odôvodnenia založiť len tromi dôvodmi: prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť nemá relevantnú súvislosť s predmetom konania, ďalším je argument, podľa ktorého navrhnutý dôkaz nepotvrdí ani nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže nedisponuje vypovedacou potenciou a naostatok tretím je nadbytočnosť dôkazu vo vzťahu k tvrdeniu, ktoré už bolo s praktickou istotou buď overené alebo vyvrátené. Žiadna takáto skutočnosť však podľa žalobcu nebola v konaní daná.

Žalobca vo svojich vyjadreniach opakovane poukazoval aj na skutočnosť, že protokol vychádza zo stanoviska lekára, ktorý hodnotil správnosť či nesprávnosť postupu lekára iného klinického odboru (cievny lekár hodnotil neurológa). Rozhodovacia prax súdov ustálila, že správnosť či nesprávnosť postupu lekára istej odbornosti nemôže posudzovať znalec z inej odbornosti. Žalobca má za to, že uvedená zásada sa v plnej miere vzťahuje aj na odborné vyjadrenie v rámci výkonu dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou. Kľúčovou argumentáciou sú závery lekára z iného odboru, než v ktorom bola poskytovaná zdravotná starostlivosť. Prizvaný lekár z toho istého odboru hodnotil poskytnutú zdravotnú starostlivosť ako *lege artis*, t.j. samotný protokol obsahoval zásadne opačné závery dvoch prizvaných lekárov (podľa krajského súdu však uvedené nespochybňuje závery protokolu). Z argumentácie žalovaného, ako aj krajského súdu vyplýva, že svoje závery založili iba na vyjadrení lekára z iného odboru ako bola poskytovaná zdravotná starostlivosť žalobcom bez toho, aby vysvetlili, čo ich k tomu viedlo a prečo nevzali do úvahy záver prizvaného neurológa a vyjadrenie žalobcu. Žalobca poukázal na rozhodnutie R 45/1984, kde sa uvádza: „Ak mal súd pri rozhodovaní k dispozícii dva znalecké posudky s rozdielnymi závermi o tej istej otázke, musí ich zhodnotiť v tom zmysle, ktorý z nich a z akých dôvodov vezme za podklad svojho rozhodnutia a z akých dôvodov nevychádza zo záveru druhého znaleckého posudku.“ Napadnuté rozhodnutie a ani rozsudok krajského súdu uvedenú úvahu vôbec neobsahujú. Poskytnutie nesprávnej zdravotnej starostlivosti žalobcom nebolo dostatočne preukázané bez dôvodných pochybností. V prípade, ak existujú odôvodnené pochybnosti o skutkovom stave a pochybenie žalobcovi nebolo preukázané nad všetku pochybnosť, uplatní sa zásada *in dubio pro reo*.

Žalobca ďalej namietal závery krajského súdu uvedené na strane 8 v druhom odseku. Uviedol, že súd na tomto mieste dospel k záveru, ku ktorému nedospel ani žalovaný a ani jeho konzultanti. Súvis medzi vytýkaným pochybením žalobcu a následkom uvedeným súdom nebol v konaní nijako preukázaný. Žalovaný pri výkone dohľadu ani v konaní o uložení sankcie neskúmal súvis preskúmaného konania s uvedeným následkom, a preto je podľa žalobcu neobvyklé, že správny súd, ktorý nevykonával doplnenie dokazovania dospel k uvedenému záveru.

Žalobca namietal aj závery správneho súdu uvedené na strane 8 v treťom odseku. Žalobca uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že odborník z odboru neurológie hodnotil poskytnutú zdravotnú starostlivosť ako štandardnú a správnu, t.j. krajským súdom zistený stav je aj v rozpore s obsahom spisu.

Žalobca ďalej namietal, že krajský súd nevzal pri interpretácii § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. do úvahy aj § 4 ods. 2 zákona č. 576/2004 Z.z., podľa ktorého sa zdravotná starostlivosť poskytuje vo vzťahu k chorobe určenej zdravotníckym pracovníkom. V konaní bolo poukazované na skutočnosť, že

diagnózy, pre ktoré bola pacientka hospitalizovaná na neurologickom oddelení dňa 08.10.-09.10.2012 (periférny vestibulárny syndróm a anemický syndróm), a vo vzťahu ku ktorým jej bola poskytovaná zdravotná starostlivosť neboli v žiadnom vzťahu s embóliou periférnych tepien, ktorá jej bola diagnostikovaná neskôr (tieto choroby ani ich príznaky spolu nesúvisia). Nerealizované vyšetrenia (nedostatok diagnostiky) vytýkané žalovaným v napadnutom rozhodnutí nie sú v žiadnom vzťahu so zdravotnými problémami, pre ktoré bola pacientke poskytovaná nepretržitá zdravotná starostlivosť. Nepretržitá zdravotná starostlivosť bola pacientke poskytovaná v súvislosti s neurologickými problémami (závrat, bolesť hlavy, zvracanie) a nie vo väzbe na cievne problémy. Pacientke bola vo väzbe na jej zdravotné problémy v danom čase poskytnutá štandardná (lege artis) zdravotná starostlivosť. V prípade aplikácie § 4 ods. 2 zákona č. 576/2004 Z.z. na daný skutkový stav bolo poskytovanie zdravotnej starostlivosti na neurologickom oddelení žalobcu v súlade s § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., čo konštatovala aj prizvaná osoba z odboru neurológie, keďže zdravotná starostlivosť bola poskytovaná vzhľadom k určenej chorobe správne.

Záverom žalobca uviedol, že z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR, ako aj Najvyššieho súdu SR vyplýva, že ak nie je z odôvodnenia rozsudku krajského súdu zrejmé, prečo súd nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu účastníka konania a prečo žalobné námietky účastníka považuje za mylné alebo vyvrátené, je nutné pokladať takéto rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, a to najmä, ak ide o právnu argumentáciu z hľadiska účastníka kľúčovú, na ktorej je postavený základ jeho žaloby. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu ČR sp.zn. 9Afs/174/2014-63 podľa ktorého: „Zamítne-li žalobu, a při tom se opomene zabývat byť i marginální námítkou, nezbytvá Nejvyššímu správnímu soudu než jeho rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů pokračování [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], byť i důvodnost námítky by Nejvyšší správní soud mohl sám spolehlivě posoudit podle obsahu spisu.“ Podľa názoru žalobcu sa krajský súd nedostatočne vysporiadal so všetkými žalobnými námietkami a ich rozvetveniu uvedenému vo vyjadrení na pojednávaní. Z toho dôvodu považuje rozsudok krajského súdu za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.

III.

Žalovaný k podanému odvolaniu uviedol, že žalobca v podanom rozklade žiadnym právne, či medicínsky relevantným spôsobom nespochybnil stanoviská oboch prizvaných odborníkov a už vôbec nenamietal, že žalovaný neodstránil vzájomný rozpor medzi uvedenými stanoviskami. V podanom rozklade žalobca poukázal len na rozpor medzi názorom prizvaného odborníka z odboru cievna chirurgia a primára neurologického oddelenia žalobcu ohľadom skutočnosti, či u pacientky išlo nakoniec o TOS (thoracic outlet syndrome - syndróm hornej hrudnej apertúry) alebo nie. Rovnako aj v žalobe poukázal žalobca len na rozpor medzi stanoviskom prizvaného odborníka z odboru cievna chirurgia a lekárskeho zamestnancov žalovaného na jednej strane a názorom lekárov žalobcu na strane druhej. Dôvody, pre ktoré žalovaný v správnom konaní upustil od konštatovania TOS boli vysvetlené v napadnutých administratívnych rozhodnutiach, ako aj vo vyjadrení k podanej žalobe. Žalovaný nepovažoval stanoviská prizvaných odborníkov z odboru neurológie a odboru cievna chirurgia za vzájomne rozporné. Žalovaný počas výkonu dohľadu zistil a následne aj v správnom konaní o uložení pokuty konštatoval, že nesprávnosť poskytnutej zdravotnej starostlivosti pacientke počas hospitalizácie na neurologickom oddelení v období od 08.10.-09.10.2012 spočívala v tom, že u pacientky nebola diferenciálne diagnosticky doriešená brachiálna plexopathia vľavo s anamnestickým údajom svedčiacim pre Raynaudov syndróm (bolesti ľavej hornej končatiny s cyanózou končekov prstov), zaznamenaným pri predchádzajúcom vyšetrení pacientky na urgentom príjme žalobcu dňa 05.10.2012 aj s následnou indikáciou cievneho vyšetrenia. U pacientky nebolo realizované elektrofyziologické vyšetrenie symptomatickej končatiny, hoci v liečebnom pláne pri vstupnom vyšetrení pacientky dňa 08.10.2012 bolo uvedené, tiež nebolo realizované ani základné vyšetrenie periférnych pulzácií na symptomatickej končatine, čím nebola dokončená diferenciácia neurologických symptómov a nebolo realizované cievne vyšetrenie, ktoré bolo pri predchádzajúcom vyšetrení dňa 05.10.2012 službukonajúcim neurológom odporúčané. Pochybením žalovaného teda bolo nedodiagnostikovanie pacientky a nerealizovanie potrebných vyšetrení za účelom realizovania náležitej diferenciálnej diagnostiky brachiálnej plexopatie

vľavo s anamnestickým údajom svedčiacim pre Raydaudov syndróm (bolesti ľavej hornej končatiny s cyanózou končekov prstov), ktoré vyplývajú z nálezů z neurologického vyšetrenia dňa 05.10.2012 (pri vyšetrení na centrálnom príjme žalobcu tri dni pred hospitalizáciou) a ktoré boli žalobcovi známe, keďže pacientku s odstupom troch dní opakovane vyšetrovali neurológovia na neurologickej ambulancii urgentného príjmu a následne na neurologickom oddelení. Dňa 05.10.2012 pacientka pri vyšetrení neurológom na centrálnom príjme udávala bolesti ľavej hornej končatiny s cyanózou končekov prstov, o dva dni neskôr dňa 07.10.2015 udávala pri vyšetrení neurológom na centrálnom príjme znovu bolesti ľavej hornej končatiny. Dňa 08.10.2012 bola privezená posádkou RZP na centrálny príjem, kde bola vyšetrená neurológom a následne odoslaná na hospitalizáciu na neurologické oddelenie.

Vzhľadom na skutočnosť, že pacientke bola opakovane poskytovaná neurologická zdravotná starostlivosť, pri vyšetrení dňa 05.10.2012 boli neurológom hodnotené aj cievne problémy, na základe ktorých indikoval u pacientky cievne vyšetrenie, tiež z dôvodu, že počas následnej hospitalizácie po troch dňoch od prvotného vyšetrenia dňa 05.12.2012 sa s pacientkinými ťažkosťami, ktoré boli konštatované pri tomto vyšetrení a ktoré poukazovali na možný cievny problém, ďalej nepracovalo, bol do výkonu dohľadu dôvodne prizvaný aj odborník z odboru neurológia a tiež aj odborník z odboru cievna chirurgia. Vychádzajúc z ustanovenia § 43 ods. 7 zákona č. 581/2004 Z.z. sa má na posúdení správnosti zdravotnej starostlivosti zúčastniť aj osoba - odborník z príslušnej medicínskej špecializácie podľa druhu poskytovanej zdravotnej starostlivosti, ktorá je výkonom dohľadu preskúmaná. V danom prípade totiž pacientku na centrálnom príjme nevyšetroval cievny chirurg a nebolo vyžiadané ani jeho konziliárne vyšetrenie, ale priamo službukonajúci neurológ, ktorý vzhľadom na pacientkine problémy indikoval cievne vyšetrenie. U pacientky počas následnej hospitalizácie nebolo realizované elektrofyzilogické vyšetrenie symptomatickej končatiny, hoci v liečebnom pláne pri vstupnom vyšetrení pacientky dňa 08.10.2012 bolo uvedené, tiež nebolo realizované ani základné vyšetrenie periférnych pulzácií na symptomatickej končatine, čím nebola dokončená diferenciácia neurologických symptómov. Žalovaný teda nevytkol ako pochybenie skutočnosť, že u pacientky nebola stanovená správna diagnóza, ktorá sa zistila neskôr pri druhej hospitalizácii, ale fakt, že nebola dokončená diferenciálna diagnostika realizovaním potrebných a prvotne aj naplánovaných vyšetrení. Práve v tomto kontexte žalovaný hodnotil obe stanoviská prizvaných odborníkov, pričom akceptoval, že prizvaný odborník z odboru neurológia sa zamerlal výlučne na hodnotenie neurologických problémov pacientky, avšak v závere svojho stanoviska aj tento odborník sám poukázal na nevykonanie cievneho vyšetrenia v záujme dodiagnostikovania pacientkiných ťažkostí. Pri zisťovaní skutkového stavu vychádzal teda žalovaný zo skutočnosti, že pochybenie, ktoré vyplývalo zo stanoviska odborníka z cievnej chirurgie, potvrdil aj odborník z neurológie, ktorý v závere svojho stanoviska poukázal na nevykonanie vyššie uvedeného vyšetrenia. Keďže pacientka bola v starostlivosti neurológov, malo dodiagnostikovanie zabezpečiť neurologické oddelenie. Cievne vyšetrenie a elektrofyzilogické vyšetrenie ako diferenciálno-diagnostické vyšetrenia boli považované zo strany žalobcu za dôležité, pretože pri vyšetrení pacientky dňa 05.10.2012 a pri príjme pacientky na hospitalizáciu dňa 08.10.2012 boli vyššie uvedené vyšetrenia uvedené, avšak od oboch týchto vyšetrení nakoniec lekári neurologického oddelenia bez odôvodnenia upustili. Ak podľa žalobcu nebolo potrebné vykonať cievne vyšetrenie v STATIM režime ešte počas hospitalizácie, malo byť pacientke doporučené v prepúšťacej správe.

Žalovaný sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu týkajúcou sa rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, podľa ktorej mal Úrad povinnosť odstraňovať rozpory medzi stanoviskom konzultanta Úradu na jednej strane a žalobcu na druhej strane tak, že vo veci zabezpečí ďalšie odborné stanovisko, resp. nariadi znalecké dokazovanie. Túto argumentáciu žalobcu považoval za účelovú a uviedol, že rozhodovacia prax správnych súdov (prvostupňových aj odvolacieho) v obdobných veciach je výsledok súdnych konaní potvrdzujúci správnosť postupu žalovaného. Žalobca poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Szd/2/2013 zo dňa 18.03.2014 a 1Szd/3/2013 zo dňa 13.05.2014, ktoré však podľa žalovaného boli na odlišnom skutkovom základe. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžo/63/2014 zo dňa 05.04.2016, v ktorom rozhodol senát Najvyššieho súdu SR odlišne od predchádzajúcich rozhodnutí. Za dostatočné dokazovanie na preukázanie pochybenia iného ústavného poskytovateľa zdravotnej starostlivosti a za náležité zistený skutkový stav veci považoval fakt, že názor žalovaného vychádzal zo stanoviska aj len jedného prizvaného odborníka a žalovaného

nezaviazal k odstráneniu rozporu medzi názorom tohto odborníka a žalobcu. Žalovaný poukázal aj na ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých sa obdobnej skutkovej aj právnej situácie vyhodnotili postup žalovaného aj pri dokazovaní a pri aplikovaní jednotlivých právnych inštitútov v správnom konaní ako správne - sp. zn. 10Szd/1/2013 zo dňa 25.09.2013, sp. zn. 10Szd/2/2013 zo dňa 11.09.2013, sp. zn. 10Szd/4/2013 zo dňa 06.11.2013, sp. zn. 10Sžso/21/2014 zo dňa 15.04.2015 a 9Szd/2/2013 zo dňa 27.05.2015.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 01.07.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t. j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 212 ods. 1 O.s.p.), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu pripojeného administratívneho a súdneho spisu senát odvolacieho súdu zistil, že prvostupňový správny orgán začal z vlastného podnetu správne konanie vo veci uloženia pokuty poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti za porušenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., ktoré bolo zistené dňa 09.12.2013 ukončeným výkonom dohľadu vo veci správneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti pacientke. Prvostupňový správny orgán vykonal dohľad priamo u poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, oboznámil sa so zdravotnou dokumentáciou pacientky z obdobia poskytovania zdravotnej starostlivosti v období od 05.10.2012 do 06.12.2012. Taktiež si zaobstaral zdravotnú dokumentáciu od pacientkinej obvodnej všeobecnej lekárky z obdobia posledného roku pred hospitalizáciou, ako aj z vyšetrení pacientky na kožnej ambulancii a reumatologickej ambulancii. Správny orgán si zaobstaral vyjadrenie poskytovateľa zdravotnej starostlivosti zo dňa 19.12.2012 obsahujúce vyjadrenie službukonajúcej neurologičky zo dňa 11.12.2012 k vyšetreniu pacientky dňa 05.10.2012, vyjadrenie službukonajúcej neurologičky zo dňa 11.12.2012 k vyšetreniu pacientky dňa 07.10.2012, vyjadrenie službukonajúceho neurológa zo dňa 13.12.2012 k vyšetreniu pacientky dňa 08.10.2012, vyjadrenie ošetrojúceho neurológa zo dňa 13.12.2012 k vyšetreniu pacientky dňa 20.10.2012 po prijatí na neurologické oddelenie, vyjadrenie primára neurologického oddelenia zo dňa 18.12.2012 k vyšetreniam pacientky na neurologickej ambulancii ako aj k hospitalizáciám pacientky na neurologickom oddelení. Ďalej si správny orgán zaobstaral vyjadrenie poskytovateľa zdravotnej starostlivosti zo dňa 15.01.2013, obsahujúcim spoločné vyjadrenie vedúceho lekára oddelenia urgentnej medicíny a ošetrojúcej lekárky tohto oddelenia zo dňa 10.01.2013, ktorí ako posádka rýchlej lekárskej pomoci poskytovali zdravotnú starostlivosť počas zásahu v bydlisku pacientky. Správny orgán si tiež zaobstaral vyjadrenie spoločnosti Falck Záchraná, a.s. k zásahu ich posádky rýchlej zdravotníckej pomoci dňa 05.10.2012 na adrese bydliska pacientky a v tejto súvislosti aj prepisy telefonických hovorov z Operačného strediska záchranej zdravotnej služby SR k výjazdom posádok záchranej zdravotnej služby k pacientke dňa 05.10.2012 s 20.10.2012.

Správny orgán prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne popísal zdravotnú starostlivosť, ktorá bola pacientke poskytnutá v období od 05.10.2012. Vzhľadom na skutkové okolnosti známe účastníkom konania odvolací súd nebude opakovať všetky skutočnosti, avšak poukáže len na tie, ktoré sú pre toto súdne preskúmovacie konanie podstatné. Sankcia bola žalobcovi uložená za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., a teda za porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne. Porušenie spočívalo v tom, že počas hospitalizácie pacientky na neurologickom oddelení poskytovateľa zdravotnej starostlivosti v období od 08.10.2012 do 09.10.2012 nebola u pacientky

diferenciálne diagnosticky doriešená brachiálna plexopathia vľavo s anamnestickým údajom svedčiacim pre Raynaudov syndróm (bolesti ľavej hornej končatiny s cyanózou končiek prstov), zaznamenaným pri predchádzajúcom vyšetrení pacientky na urgentnom príjme poskytovateľa zdravotnej starostlivosti dňa 05.10.2012 aj s následnou indikáciou cievneho vyšetrenia. U pacientky nebolo realizované elektrofyziológické vyšetrenie symptomatickej končatiny, hoci v liečebnom pláne pri vstupnom vyšetrení pacientky dňa 08.10.2012 bolo uvedené, tiež nebolo realizované ani základné vyšetrenie periférnych pulzácií na symptomatickej končatine, čím nebola dokončená diferenciácia neurologických symptómov a nebolo realizované cievne vyšetrenie, ktoré bolo pri predchádzajúcom vyšetrení dňa 05.10.2012 službukonajúcim neurológom odporúčané.

Sankcia teda nebola žalobcovi uložená za nesprávnu diagnostiku zdravotných problémov, ale za nevykonanie vyššie uvedených vyšetrení.

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. v znení účinnom ku dňu vydania napadnutých administratívnych rozhodnutí poskytovateľ je povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 576/2004 Z.z. v znení účinnom ku dňu vydania napadnutých administratívnych rozhodnutí zdravotná starostlivosť sa poskytuje vo vzťahu k chorobe určenej zdravotníckym pracovníkom.

Podľa § 50 ods. 2 zákona č. 581/2004 Z.z. v znení účinnom ku dňu vydania napadnutých administratívnych rozhodnutí ak úrad pri výkone dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti zistí, že zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá správne, alebo ak úrad zistí porušenie povinností ustanovených v § 46 ods. 1 podľa závažnosti zistených nedostatkov a ich následkov môže uložiť poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti

a) pokutu (§ 64 ods. 2) alebo

b) zákaz výkonu zdravotníckeho povolania najviac na jeden rok; ak poskytovateľom zdravotnej starostlivosti je právnická osoba, zákaz výkonu zdravotníckeho povolania môže uložiť jej odbornému zástupcovi.

Podľa § 77 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z.z. na konanie a rozhodovanie úradu sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 32 ods. 1, 2 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnejmu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 1, 2 Správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhnovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 34 ods. 1 až 5 Správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.

Účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

Vykonávanie dôkazov patrí správne mu orgánu.

Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Povinnosťou súdu v preskúvacom konaní je posudzovať zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, predmetom ktorého je uloženie administratívnej sankcie, súčasne aj v zmysle zásady č. 6 Odporúčania Výboru ministrov č. (91)1 o správnych sankciách zo dňa 13.02.1991, podľa ktorej vo vzťahu k ukladaniu správnych sankcií je potrebné aplikovať aj nasledovné zásady: každá osoba, ktorá čelí správnej sankcii má byť informovaná o obvinení proti nej, mal by jej byť daný dostatočný čas na prípravu prípadu, s tým, že do úvahy sa vezme zložitosť veci ako aj tvrdosť sankcie, ktorá by mohla byť uložená, osoba, prípadne jej zástupca, má byť informovaná o povahe dôkazov proti nej, má dostať možnosť vyjadriť sa (byť vypočutá) predtým ako sa prijme akékoľvek rozhodnutie, správny akt, ktorým sa ukladá sankcia, má obsahovať dôvody, na ktorých sa zakladá.

Žalobca namietal, že na výkon dohľadu sa nevzťahuje Správny poriadok a výsledný Protokol nie je znalecký posudok a nie je ani listinný dôkaz. Namietal, že v predmetom protokole sa vyjadroval iba cievný chirurg, ktorého závery sú v rozpore so záverom primára neurologického oddelenia. Namietal, že neboli odstránené rozpory v týchto dvoch stanoviskách.

K týmto námietkam žalobcu senát odvolacieho súdu uvádza, že tak cievný chirurg MUDr. U. P., ako aj neurológ, MUDr. U. Q., ktorí boli prizvaní do skupiny vykonávajúcej dohľad v predmetnej veci sa zhodli v tom, že pacientke bolo doporučené cievne vyšetrenie, toto však nebolo vykonané ani ambulantne, ani počas hospitalizácie na neurologickom oddelení. Postup neurológa pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti z pohľadu neurológa v čase od 05.10.2012 bol MUDr. Q. hodnotený ako správny, avšak tento postup nebol sporný a ani nebol predmetom konania pred žalovaným. To znamená, že v poskytovaní zdravotnej starostlivosti došlo k pochybeniu tým, že neboli vykonané vyššie uvedené vyšetrenia.

Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že k námietkam sa vyjadroval len cievný chirurg, keď obsahom spisu je aj odborné stanovisko MUDr. U. Q., neurológa. Taktiež sa odvolací súd nestotožnil s námietkou žalobcu, že dané odborné posudky si odporujú, keď sa oba zhodli v tom, že pacientke nebolo vykonané cievne vyšetrenie. Výjadrenie primára neurologického oddelenia Fakultnej nemocnice Trnava zo dňa 17.10.2013 nepovažuje senát odvolacieho súdu za objektívne. Odmieta akékoľvek pochybenie ohľadom nevykonania cievneho vyšetrenia, ktoré bolo pacientke dňa 05.10.2012 doporučené, napriek tomu, že od 08.10.2012 do 09.10.2012 bola hospitalizovaná na neurologickom oddelení. Senát odvolacieho súdu považuje za primerané, že dané cievne vyšetrenie malo byť vykonané práve počas predmetnej hospitalizácie, keď jej bolo doporučené len tri dni pred tým. Cievný chirurg v závere svojho odborného stanoviska zo dňa 10.07.2013 uviedol, že zdravotné problémy pacientky boli ťažko

rozpoznateľné, diagnosticky náročné, avšak absentujúce, ale pri prvom neurologickom vyšetrení doporučené cievnochirurgické vyšetrenie by mohlo pomôcť naviesť správny diagnostický postup. Zo zdravotnej dokumentácie pacientky vyplýva, že jej dňa 05.10.2012 jej bolo doporučené cieвне vyšetrenie ambulantnou cestou, avšak vzhľadom na zhoršujúci sa zdravotný stav pacientky, keď bola dňa 07.10.2012 znovu vyšetovaná neurológom na centrálnom príjme a od 08.10.2012 do 08.10.2012 bola hospitalizovaná na neurologickom oddelení, bolo podľa odvolacieho súdu časovo nerealizovateľné, aby dané cieвне vyšetrenie stihla absolvovať medzi vyšetreniami na urgentnom príjme a hospitalizáciou u žalobcu ambulantnou cestou. Z uvedeného časového sledu udalostí nemožno pričítať na ťarchu pacientky, že neabsolvovala odporučené cieвне vyšetrenie ambulantnou cestou, keďže bola v krátkom časovom období viackrát nútená navštíviť urgentný príjem, resp. zavolať rýchlu zdravotnícku pomoc s následnou hospitalizáciou u žalobcu.

Protokol o vykonanom dohľade je v rámci súdneho preskúmania v správnom súdnictve preskúmateľný. Odvolací súd sa s ním podrobne oboznámil, oboznámil sa s odbornými vyjadreniami prizvaných konzultantov, ako aj s vyjadreniami žalobcu a nezistil pochybenie v postupe žalovaného. Poskytnutie zdravotnej starostlivosti bolo posudzované tak odborníkom z odboru neurológia, ako aj z odboru cieвна chirurgia, pričom žalobca sa mal možnosť vyjadriť z zisteným skutočnosťami.

Záver krajského súdu, uvedený na strane 8 v odseku 2, že pochybenie ohľadom nevykonania cieвнеho vyšetrenia a nevykonania elektrofyziologického vyšetrenia priamo viedli k následnej amputácii predlaktia ľavej hornej končatiny považuje senát odvolacieho súdu za predčasný a tento následok nie je predmetom tohto konania. Výkonanie predmetných vyšetrení bolo však indikované a napriek tomu neboli uskutočnené.

Žalobca namietal tiež znenie § 4 ods. 2 zákona č. 576/2004 Z.z. s tým, že zdravotná starostlivosť sa poskytuje vo vzťahu k chorobe určenej zdravotníckym pracovníkom. Namietal, že nerealizované vyšetrenia (nedostatok diagnostiky) nie sú v žiadnom vzťahu so zdravotnými problémami, pre ktoré bola pacientke poskytovaná nepretržitá zdravotná starostlivosť. K tejto námietke senát odvolacieho súdu uvádza, že práve cieвне vyšetrenie bolo indikované neurológom, z čoho podľa odvolacieho súdu vyplýva, že pre úplnú diagnostiku choroby pacientky bolo potrebné.

Vzhľadom na uvedené, senát najvyššieho súdu napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 O.s.p. a neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.